

LBRIS

We know
books

ILEANA MUNTEAN

CEAI CALD PENTRU CLIEŢI

Un roman din magazin

**EDITURA VREMEA
BUCUREŞTI
2024**

că nu cumpărase în cinci ani nici măcar un singur produs bio.

Constată că, într-adevăr, acum că nu se mai agăța de nimic, greul mic, vitrina cu ochelari, freamătul neîntrerupt al pieței păreau doar obiecte trecătoare în câmpul conștiinței extinse.

CUPRINS

Sfântul Andrei.....	7
Nini Market.....	30
Plan!.....	70
Prioritatea numărul 1.....	99

SFÂNTUL ANDREI

Se sculase de dimineață cu o durere ascuțită în umărul stâng, luase un nurofen și un paracetamol, tot degeaba, un vrăjmaș nevăzut o înjunghia din sfert în sfert de oră căutându-i inima, dar nimerind umărul. Se perpelise toată noaptea și, dacă nu se odihnea bine, nu era ea, era altcineva dușmănos și pus pe harță de care îi era ei înseși frică. De la oboseală și de la pastilele de durere o apucaseră și arsurile la stomac care se înteteau ca focurile iadului, așa că luase răzătoarea în poșetă ca să radă un cartof pe care să-l mănânce pe stomacul gol, leac recomandat călduros de o buzoiancă în *Formula As*. Nu băuse nici cafeaua de dimineață ca să ia întâi leacul, și nici asta n-o prea ajuta să se adune, gândurile îi vâjâiau prin cap ca tăunii.

Era clar că trebuia să se menajeze, să nu pună mâna pe marfă, să nu apuce de sacoșele clienților, să-i mai lase și singuri, că prea se obișnuiseră să li se facă toate mofturile.

Ca să se simtă mai bine în ziua în care alții huzureau și ea muncea, își vopsise părul cu o seară înainte, dar, prinsă de o emisiune haioasă în care un bărbat făcea striptease pe dos, îmbrăcându-se de la chiloți la căciulă și palton în ritm de dans, stătuse prea mult cu vopseaua în cap și culoarea ieșise un portocaliu care o cam pălizea, ea fiind la bază o roșcată focoasă.

În autobuzul aproape gol ca de orice sărbătoare națională un tinerel se uitase lung la ea, probabil că

LEBIS
nuanța fistichie își spunea deja cuvântul, iar când slăbănogul se întorsese brusc cu spatele, își reconfirmă mulțumită că unii bărbați, pur și simplu, nu-i făceau față energetic.

La următoarea stație, o scumpete de fetiță de vreo șapte anișori însoțită de sor'sa mai mare care fusese și ea cândva drăgălașă, dar acum arăta ca o panaramă, îi stârni dorul de Gianinuța ei, care era plecată cu mamă-sa la Bacău. Copilița îi era dragă din cale-afară, cu toate micile ei obrăznicii și vânățiile pe care i le făcea pe mâini și pe picioare, se topea după suflețelul ei ca o băutură acidulată și după fețișoara ca de veveriță, toate îi aminteau de ea când era mică, motiv pentru care o răsfăța, dându-i și cumpărându-i tot ce voia, cu sentimentul înduioșător că-i dă fetiței care a fost odată și care n-avusese de niciunele.

Ajunsă la magazin, stătuse chircită pe vine cinci minute chinându-se să descuie și blestemându-l să moară în chinuri pe cel care inventase ușa de sticlă cu închidere la rasul trotuarului, de unde tot praful și toate mizeriile intrau în încuietore. Ridicându-se, ochelarii îi alunecaseră de pe nas și se sparseră, iar din cauza șoldului amorțit călcăse strâmb și se alesese cu o durere surdă la glezna bună.

Era ambiția de patroancă a Almei ca de toate sărbătorile legale să țină magazinul deschis, sperând că puținii clienți rămași pe acasă se gândeau să se ospăteze cu ceva mai de doamne-ajută. În apropiere mai erau deschise doar o cafenea, berăria nemțească și supermarketul. Magazinul de ochelari de lângă era închis fiindcă lumea scotea imediat o căruță de bani din buzunar pentru ultimul guiț de rame și lentile, de parcă ar fi fost mare scofală să vadă așa de bine toată aglomerația și mizeria din jur.

Își ridică moralul făcându-și machiajul cu mostrele de farduri bio din magazin și luă pentru acasă un bec din sertarul cu consumabile, în fond câte lucruri moca nu făcuse și ea pentru firmă.

O întrebase mai înainte un client ce dată e și-i spusese că e zece și două zeci, probabil dac-ar fi întrebat cât e ora, i-ar fi răspuns miercuri, pardon, joi. Trimisese cu Glovo un colet și uitase să bage în el anason stelute și demachiant cu aloe. Căuta de jumătate de oră factura de la Bio Sepa și n-o găsea pe nicăieri, știa că o pusese bine, dar numai necuratu' știa unde, așa că marfa comandată aștepta în cutii, iar clienta anunțase telefonic că era deja pe drum.

Îl sună pe Ionuț să întrebe unde mai erau pungi maro cu bufniță, comandaseră ultima dată o mie și nu mai găsea nici una, iar tăntălăul o lămuri, sigur pe el ca niciodată, că se terminaseră. Era clar, Alma doar se văicărea că nu merge vânzarea ca să-i țină pe ei pe salarii mici.

Primise directivă să scoată afară pe trotuar tabla de lemn care anunța că „Am primit pomello BIO”. Vorba vine „am primit”, pompălăii mari și galbeni stăteau la raft de vreo zece zile și nu se atingeau nimeni de ei, parcă erau de la Cernobîl. Alma lua mereu „de test” toate bazaconiile, costa aproape un milion bucata, furnizorul austriac era scump al dracului, șefica și familia ei o să-i mănânce pe toți după ce-o să se stafidească.

Până-n prânz avu parte de nițică vânzare și de câțiva clienți binedispuși, una dintre cliente remarcase noua ei nuanță de păr și îi spusese că era exact culoarea cățelușei ei, un cockeraș de care era îndrăgostită, fiind o femeie singură și cam trecută.

Trase scaunul de sub teighea și se așeză auzind cum îi scârțâie genunchii. Își scoase pantofii că să-și

dezmorțească degetele de la picioare și șterse cu mâna praful negru de pe botul lăcuit, o mizerie de oraș, nu alta.

Făcute cu oja roșie, degetele de la piciorul drept se vedeau frumos aranjate prin ciorap, de la mare la mic, amintindu-i de un silofon. La stângul, însă, avea degetul mic cocârjat din naștere, doar cu o fărâmă de unghie, iar montul mare și inflammat strâmbase degetul mare care-l împinsese pe al doilea care îl încălecase pe cel de-al treilea, făcând piciorul să arate ca o labă de animal străvechi. Se învățase să stea mai mult picior peste picior, dreptul peste stângul, dar acum trebuia să se dezvețe, fiindcă începuseră să-i plesnească într-o veselie vasele mici din spatele genunchilor.

Ridică mâna să răspundă la fix și dușmanul nevăzut din umbră o atacă iar, bângâind cuțitul adânc și răsucind de două ori, așa că începu să geamă, gemetele o linișteau mai bine ca pastilele. Își dădu cu întârziere seama că la celălalt capăt al firului de fix clientul bolborosea în legea lui și puse jos receptorul.

Dădu un X din casă, vânzarea era ca vara, și mintea îi fugi la perechea de ghetuțe negre cu ornamente din inox și un pic de toculeț, probabil piele ecologică, pe care le probase ieri într-un magazin de pe Berzei. Deși erau cam pipărate la preț, ascundeau montul și se potriveau la orice, făcuse deja câteva combinații imaginare de mare efect.

Coleguța era învoită iar trei zile, studia pentru examene, așa că ea era, ca de obicei, calul de bătaie. Alma se făcea că nu pricepe, dar peăștia tinerii nu te puteai baza, ei se scuzau tot timpul pentru te-miri-ce, n-aveau nici un chef să pună umărul, stăteau în magazin un an sau cel mai bine șase luni, cât să-și ia o pereche de adidași sau ultimul telefon apărut.

Cum nu-și luase concediu de mai bine de un an, i-ar fi priit să se liniștească și ea nițel, dar ea nu era genul care să te lase la nevoie, iar acum situația la magazin era șubredă.

– AlmaBio, bună ziua!

– Aveți griș bio și integral?

– Avem tot ce vă doriți, vă așteptăm cu drag la magazin.

Închise mulțumită de tonul ei care mobilizase clienta să se îmbrace și să vină și își dădu seama că nu aveau nici urmă de griș la raft, nu-i nimic, las-o să vină că așa i se face poftă și cumpără, nu de la distanță.

Își aduse aminte să ia la îndemână butonul de panică, rămăsese c-o spaimă de când fusese atacată în partea cealaltă de doi băieți blonzi, curat îmbrăcați care intraseră și salutaseră politicos, apoi unul dintre ei blocase ușa cu spatele, iar celălalt îi luase banii din casă, telefonul mobil și inelele de pe degete. Fusese atunci la poliție, declarase cu amănunte incidentul, le făcuse celor doi portretul robot, dar polițiștii, neîncrezători în demersul lor, o liniștiseră că n-o să mai vină, erau băieți de familie bună din zonă rămași pe moment fără bani de droguri. De la incidentul respectiv își pusese POS și începuse să ia banii cu cardul, motivul principal de faliment al buticului ei de haine pentru dame „Jador”.

Din fericire, aici erau camere video, iar butonul de panică, chiar dacă nu chema pe nimeni în ajutor, făcea mare hărmălaie, știa asta fiindcă îl declanșase de două ori din greșeală jucându-se cu telecomanda în buzunarul șorțului, deci numai un hoț surdomut ar fi putut să-și facă treaba nestingherit. Sigur, dacă ar fi fost la o firmă mai mare, butonul de panică ar fi fost legat la o companie de pază care ar fi intervenit în caz

de doamne-fereste, dar nici asta n-ar fi fost de mare folos, magazinul era mic, în trei minute până veneau bodyguardzii puteai să iei ce vrei și să fugi. Norocul era că aici, la bio, veneau doar hoți blânzi, aproape timizi, furau câte un baton, câte o ciocolată, uneori cosmetice care erau mai valoroase, prinsese anul trecut o hoată cu deodorantul neplătit în geantă și ea se oferise imediat să-l achite, deci chiar n-avea de ce să-și facă multe griji.

Oftă gândindu-se că parcă tot mai mult îi plăcuse să vândă haine, să comande chestii ochioase care luau mințile cucoanelor, să asorteze în fiecare zi după gustul ei și după vreme manechinul pe care-l scotea în stradă și pe care-l botezase Biatris. Aici purta șorț negru de măcelar inscripționat ca la pușcărie, „Stela T., lucrător comercial”, pe atunci umbla elegantă și lumea o trata altfel. Aici căra marfă și sacoșele clienților, acolo împacheta bluzițe și chiloței.

Își verifică noua culoare înfoindu-și părul în oglinda de la baie și își zgârie iarăși cu unghia chistul sebaceu din creștetul capului, lucru care o umplu de oftică – așa n-o să-i mai treacă niciodată, ori cu mâna ori cu peria reușea zilnic să-l zgândărească.

Își propuse să-l sune pe energoterapeut, simțea că nu mai face față de una singură hibelor apărute o dată cu vârsta: chisturi, noduli, monturi, polipi, papiloame. Se adânci, fără să-și dea seama, într-un hău întunecos gândindu-se la bătrânețe și la moarte, la mamaie Lica oarbă și senilă pe care n-o auzise niciodată să se vaiete de ceva, se întrebă apoi ei de la ce o să i se tragă oare, poate că de la stomac, stomacul era punctul ei slab, sau de la cap, poate o să-și piardă mințile. Deși nu-i plăcea să recunoască, începuse să

cam uite, uita și ce făcuse c-o zi în urmă sau orice film văzut.

O boscorodi în gând pe Gema cea nehotărâtă și veșnic nemulțumită care n-o întreba niciodată: „Da' tu, mamă, cum te mai simți? Nu vrei să mergi și tu cu noi la Bacău? Sau la film, sau la pizza?”. Chiar dacă nu voia să meargă, ținea morțiș să fie întrebată.

Apoi îi veni ideea că ar putea fi făcut un serial foarte interesant despre destinul femeilor din familia ei, toate una și una, frumoase și rele, nevoite să-și crească singure copiii, să răzbată și să se întrețină.

Nici nu remarcase clientul care se uita încurcat la raftul cu detergenți, stai să vezi că acuș sună acasă să mai întrebe o dată ce trebuia să cumpere.

– Căutați ceva anume?, întrebă ea lăsând serialul într-un punct tensionat.

– Detergent bio, o privi neajutorat bărbosul.

Așa că îi recomandă întâi detergentul pentru rufe albe, cel mai folosit, dar și pe cel pentru rufe colorate, apoi un dezinfectant delicat, plus balsamul cu tuberoză și soluția concentrată anti-pete.

Simțindu-se rezolvat, ursulețul cel bărbos adăugase ușurat în coș două beri nefiltrate, un mix iute cu boabe de soia și o ciocolată scumpă cu rom și stafide, probabil pentru ursoaica lui.

Conducându-l către ușă, îl atinse ca din greșeală, îi ură o după amiază picantă și, întorcându-se la teighea, se împiedică de lădițele cu cartofi și se lovi la fluierul piciorului, bine-nțeles, tot stângul.

Își aduse aminte ce-i spusese cu mulți ani în urmă femeia care prevestise căderea și moartea lui Ceaușescu, că o să moară în accident casnic și se întrebă dacă nu cumva intrau aici și accidentele de muncă. Atunci degeaba își căptușise ea apartamentul cu

preșuri antiderapante și mobilă rotundă, degeaba gătea doar pe plită electrică și folosea numai cuțite boante, dacă la magazin deschidea toată ziua colete cu cutter-ul, se urca pe scară și muta marfă. Se hotărî încă o dată să se menajeze, fiind cea mai veche și mai de încredere angajată din firmă, își câștigase pe deplin dreptul.

Dădu iar un X și se feliță pentru vânzarea frumoasă, avea totdeauna un sentiment măreț de satisfacție când reușea să amețească clienții cu vorba, făcându-i să uite de cardul de fidelitate, nu era în rup-tul capului de acord cu așa ceva, una-două, zece la sută reducere, veneau toți cu miloaga, mai ales bogătani. Își făcu repede o socoteală pe hârtie din care reieșea că adăugase 210 de lei la Z-ul zilnic, fentând cardul de trei ori. Se minună din nou că, în loc să-i placă adaosurile, Almei îi plăceau reducerile, era o femeie tare complicată, pe invers. Inventase chiar și reducerea de 15% pentru elevi care se dădea numai joia, noroc că elevii de la școala din apropiere nu erau deloc interesați de bio, rar venea câte un tocilar să-și ia câte o înghețată sau un energizant „sănătos”.

Se binedispuse singură amintindu-și de moșul libidinos care, chipurile căutând miere, îi făcuse ieri avansuri sexuale coleguței Mihaela trăgând-o într-un colț și propunându-i gutural s-o iubească la el acasă, locuia aproape.

Coleguța se făcuse precum borcanul de sfeclă și dispăruse în spatele calculatorului, boșorogul se învârtise în jurul lui căutând altă pradă și, dând cu ochii de ea, ieșise mârâind ca o potaie. O întrebuse imediat pe donșoara premiantă „Da' ce voia tataie ăla, dragă?”, iar ea răspunse sec „Miere”, însă cum nu era genul ei să se lase ușor trimisă la plimbare, insistase „Ce fel de

miere, dragă?”, iar coleguța o privise cu gura strânsă. „Livrează-i, dragă, niște miere...”. Ceea ce urmasse depășise orice limită, coleguța luase foc ca o artifică, o apucase de medalion încercând s-o sugrume, urlase la ea lucruri îngrozitoare de care nu o credea în stare, pomenise de morți și de toate organele, după care se apucase să scrie de zor o demisie lungă și pătimașă pe care i-o înmânase mai târziu cu lacrimi în ochi Almei, dar fiind ocupată cu viitorul firmei șefica amânase discuția.

Cartoful crud îi căzuse în stomac ca o ghiulea udă și rece, așa că puse apă în fierbător și se apucă să-și frece un nes. Deși tulbure și înfundat, avea sentimentul că de viața ei bună se aleseseră praful și pulberea. De când se întorsese Gema în România, nu mai avea nici măcar loc la baie să se aranjeze dimineața. Dormea cu aia mică și se trezea de câteva ori pe noapte cu spaimă de cutremur, Giani lovea din picioare și sălta ca un căluț, ajunsese să-i dea în somn cu tămâie pe la nas, dar tot degeaba. Mamă-sa n-avea nici o grijă, dormea liniștită în sufragerie, cu lucrurile înșirate pe fotolii și peste tot și cu televizorul deschis pe canale de călătorie, tot la ducă o trăgea ața, se vede treaba.

În plus, în fiecare seară când venea obosită de la muncă, Gema o lua de proaspătă, ce să facă ea cu banii adunați în Dubai, ori un salon de sprâncene, ori un loc de joacă pentru copii, ori o cafenea, chipurile se sfătuia, dar n-asculta nimic din ce-i spunea, nici nu lua vreo hotărâre, doar proba idei ca pe pantofi. O tot descosea cum e cu magazinul bio, cum merge treaba, care e adaosul, iar ea o demonta imediat, or fi produsele bio viitorul, dar pân-ajungi în viitor te mănâncă toți câinii, controalele și hârtoğăria. Oricum, până se hotăra la ceva, Gema nu voia cu nici un chip „să între în banii de investit”,